

# VĂ ROG, NU TRAGEȚI ÎN POMI!

---

*de Patricia Highsmith*

Traducerea Peter Sragher

Tocmai eram în toiul dezbaterii *programului de economisire* a apei pentru perioada de vară ! strigă o voce. Asta trebuia să se spună odată pentru totdeauna.

— Nici cu *peștii* n-am terminat încă ! se auzi și mai strident o voce.

— Cine prezidează astăzi ?

— Și *pomi...*, dar vocea se pierdu în larmă.

Elsie Gifford oftă zîmbitoare, însă era destul de interesată pentru a se îndrepta pe scaunul ei și a aruncă o privire în spate, încercînd să identifice persoanele care țipau. Astăzi venise numai pentru a asculta; în momentul de față n-o preocupa nici o problemă deosebită.

— *Să vă ia dracu' pe toți!*

Rîsete. Aceasta fusese o voce din iad.

Elsie rîse la rîndul ei. Trebuia să i-o povestească lui Jack deseară, chiar dacă Jack era de părere că „Cetățenii pentru viață” era o organizație de nerozi. Elsie și Jack, ca și majoritatea participanților la adunare, locuiau în Rainbow, o zonă rezidențială aflată sub protecție, situată suficient de departe spre sud de Los Angeles ca să fie ferită de smog. Industria și locuitorii părăsiseră orasul, însă cei săraci mai locuiau acolo. „Oamenii superiori” începuseră acum să riposteze, înaintînd cu zonele de protecție pînă în mizeria din Los Angeles, Detroit, Philadelphia și alte orașe. Cetățenii neprivilegiați erau obligați să se adune tot mai mult în orașe, deoarece altundeva nu mai puteau să se ducă. Totul devenise atît de ordonat, încît nimeni nu mai avea voie să campeze să staționeze cu vehiculul-locuință într-un loc oarecare sau măcar să-și petreacă noaptea în pădure.

— Pomii ! zbieră strident aceeași voce încă o dată și fu acoperită de țipete.

De fapt, ce era cu zvonul ăsta despre pomi ? Elsie se întoarse spre o femeie din stîngă ei, pe care o cunoștea din vedere, al cărei nume însă îi scăpa acum.

— Ce-i cu povestea asta despre pomi ?

Ultimele ei cuvinte se pierdură în vacarm.

Ușa din spate - mai degrabă ușa din față, care se găsea la o anumită depărtare în spatele lui Elsie - se deschise brusc. Un cor de voci strigă:

— *A venit gruparea Patruzezi Și Nouă !*

Alte rîsete ! Se auziră suspine adînci, chiar strigăte de „Rușine !”

— *Afară* cu ei !

Se auziră însă și aplauze izolate.

Elsie zîmbi din nou, căci ea se gîndise așa: gruparea Patruzezi Și Nouă mai lipsea adunării acesteia. Era vorba de adolescenți (cu o medie de vîrstă de nouăsprezece ani), care foloseau drept emblemă un furgon; scopul lor era acela ca Vestul, în primul rînd California sau Golden Gate, să devină la fel de curat ca pe vremea goanei după aur din 1849. Jack zîmbea

condescendent cînd venea vorba de ei, căci oamenii din epoca goanei după aur nu avuseseră gînduri atît de curate și nici nu veniseră în California cu furgonul ci cu ponei sau poștalioane însă acum ne găseam în anul 2049 și cei din gruparea Patruzeci Și Nouă își aleseseră ca simbol acest an.

Tinerii năvăleau acum în lungul culoarului din mijloc. Pe două bețe era fixată o lozincă cu o lungime de trei metri, pe care era reprezentat un furgon și erau secise cuvintele „**FACEȚI VESTUL DIN NOU AURIU !**”

— Opriți testele, nucleare !

— Puteți si le opriți ! Voi *femei !* Și *bărbați!*

Cel mai clar se puteau distinge cîteva voci de fete.

Gruparea Patruzeci Și Nouă erau întotdeauna la unison. Numărul lor se limita la circa două sute: o elită aleasă chiar de ei.

— Ne așteaptă un cutremur ! Un cutremur o să vină ! cîntau cei din gruparea Patruzeci Și Nouă.

Unii dintre participanții mai în vîrstă la adunare țineau mîinile încrucișate, zîmbeau cu indulgență, însă de asemenea împăcați cu ideea. Astăzi se terminase cu programul ședinței. Gruparea Patruzeci Și Nouă avea întotdeauna nevoie de cinci pînă la șapte minute pentru a-și expune cauza, apoi se retrăgea, însă foarte mulți dintre participanți trebuiau să se ducă neapărat acasă sau la lucru (acum existau multe schimburi de lucru), încît restul punctelor care trebuiau dezbătute rămaseră rezolvate.

Ce le-ar replica Jack, dacă ar fi aici ? se întrebă Elsie. Jack era fizician - pentru el energia nucleară era cel mai de preț dar făcut omenirii care a fost vreodată creat sau descoperit în domeniul tehnicii. Cu siguranță că le-ar aduce aminte copiilor ăstora că oamenii de știință de la Rainbow au evitat deja o catastrofă uriașă, stingînd cu ajutorul chimicalelor miezul în curs de topire al unui reactor de la o centrală nucleară, chimicale care erau totdeauna pregătite pentru a putea fi utilizate la nevoie, așa cum prevedea legea.

Mulți dintre participanții la adunare erau pe plecate, așa cum observă Elsie. Se ridică și ea.

— Ia te uită, ce mai miorlăiți sînt și ăștia ! remarca Jane Newcombe, o femeie blondă, de vîrsta lui Elsie, o vecină.

Zîmbetul îi cuprinse lui Elsie întreaga față.

— Dar au intenții atît de bune, replică ea pe un ton de ironie groasă, condescendentă, pentru a nu-și dezvălui nici o slăbiciune. Vrei să te iau cu mine, Jane?

— Mulțumesc, dar am elicopterul: meu. Cum o mai duci?

— O, ca de obicei. Excelent, spuse Elsie.

Se urcă în elicopterul ei propulsat de baterii, care ridică lin de la sol. Zbură într-un regim confortabil, o luă la stînga și pluti aproape fără zgomot pînă la Rainbow. De ambele părți zburau luminițe roșii și verzi aparținînd altor elicoptere, precum niște fluturi inerti în drum spre laboratoare, fabrici

sau spre casă. La dreapta, în partea vestică, se așternea întunericul Pacificului, mărginit de un lanț subțire de lumini, stațiile radar, toate fiind echipate cu tunuri laser; din înălțimi, luminile semănau cu un colier de diamante aruncat la întâmplare sau mai degrabă păreau să fie ceva natural, datorită țărnelor de ocean. Vedea de asemenea conturul mare, depășind forma unui semicerc, realizat de luminile roșii și portocalii care mărginea Rainbowul în partea lui estică și ajungea pînă aproape de plajă. Cele două arcuri luminoase din Rainbow erau dispozitive cu laser; puteau să taie pur și simplu în două orice obiect din metal, indiferent de grosime, care zbura spre Rainbow cu scopuri nepașnice. Elsie zbură mai jos, căci aproape ajunsese acasă. Elicopterul ei - ca majoritatea elicopterelor de uz personal - putea să atingă o viteză maximă de o sută de kilometri pe oră; cele ale fiilor ei prindeau abia optzeci. Astfel de elicoptere erau considerate patriotice și conservatoare, fiindcă aveau un consum de combustibil redus și abia dacă făceau zgomot. Lui Elsie îi convenea asta, doar Jack mai bombănea din cînd în cînd cu privire la viteza prea redusă.

Elsie zbură acum deasupra hangarului ei, pe al cărui acoperiș se găsea un dispozitiv de detectare. Sub elicopterul ei se putea citi un număr; acoperișul hangarului se deschise automat: Sistemul radar automat prelua și parcă aparatul. Jack nu venise încă acasă, însă-băieții sosiseră; asta se putea vedea după elicopterele lor. Astăzi fusese după-amiază cu ore de sport, deci rămăseseră la școală pînă la cinci după-amiază.

Era deja trecut de ora șapte seara, iar Elsie se hotărî să mănînce, așa că apăsă pe un buton. Mașina ei cuprindea treizeci și șase de feluri de mîncare, fiind însă acum pe jumătate goală. De fiecare dată se comanda cîte o cutie cilindrică, avînd partea frontală confecționată din sticlă, totul fiind congelat. Însă fiecare secțiune putea fi încălzită cu un element de încălzire propriu. Existau cilindri cu carne, cilindri cu mîncare săracă în calorii, cilindri pentru vegetarieni și pentru diabetici, însă familiei Gifford îi plăceau cel mai mult mesele cu meniu variat, mai ales cu patru feluri : chinezesc, mexican, grecesc, italianesc.

— Totul se găsește sub control, spuse Jack Gifford zîmbitor, atunci cînd Elsie îl întrebă despre zvonurile în legătură cu cutremurul. Cunoaștem fiecare detaliu privitor la falia de la San Andreas.

Elsie îi povesti despre adunare, deși nu erau multe de spus după întreruperea cauzată de gruparea Patruzeci Și Nouă.

Cînd auzi că se menționează gruparea Patruzeci Și Nouă, Richard - băiatul ei în vîrstă de zece ani - se ridică de la masă ca să ia ceva și se întoarse cu un avion de hîrtie.

— Le-au aruncat azi, spuse el.

— Da, da, așa este ! strigă fratele său mai mic, Charles. Din elicopter le-au aruncat, ăia, foarte multe.

Elsie despături micul avion de hîrtie și citi :

*Gruparea, Patruzeci Și Nouă anunță:*

*Ne amenință un cutremur,*

însă „autoritățile responsabile nu vor să dezvăluie nimic!”

*Vă este indiferent acest lucru ?*

*Luptați împotriva*

*exploziilor nucleare subterane !*

*Pământul nostru este acela care se cutremură !*

*Rădăcinile pomilor sînt distruse !*

*Pomii sînt atacați de boli*

*ciudate și mor!*

*Vă este indiferent acest lucru ?*

*Mărșăluți cu noi la Golden Gate State*

*Capitol în următoarea sîmbătă după-amiază !*

*Punctul de întîlnire: Primăria Golden Gate*

*ora 11 (afară)*

*sau remiteți o donație pentru*

*Gruparea Patruzeci Și Nouă.*

*Box 435, Electron Blvd.*

*South San Francisco*

*Sau faceți amîndouă lucrurile !*

Jack aruncă la rîndul lui o privire pe hîrtie.

— Tot timpul cer de pomană, te asigur că ăsta este adevărul. Copiii ăștia ! Părinții ar trebui să-i țină în casă. South San Francisco - numai cocioabe !

Elsie se gîndi la vremea cînd ea și Jack, înainte de a se fi căsătorit, spre sfîrșitul anilor treizeci, ieșiseră în stradă ca să demonstreze - pentru ce ? Elsie simțea un anumit sentiment de solidaritate pentru acești copii, chiar pentru gruparea Patruzeci Și Nouă, care dădea impresia că este mult mai bătaioasă și mai bine organizată decît grupurile pe care le cunoscuse ea și Jack atunci.

— Dar ce-i cu toată povestea asta cu cutremurul? Pur și simplu o minciună, nu-i așa ? întrebă ea.

Jack puse deoparte bețișoarele sale confecționate din material plastic - consuma o mîncare chinezească — și răspunse:

— În primul rînd, nu este adevărat, deoarece știm că anul viitor nu se așteaptă nici unul. Doi: dacă ar exista un astfel de pericol, am fi preveniți cu cîteva ore înainte și am putea să-l ținem sub control prin explozii subterane cu efect compensator - acestea ar detensiona întreaga regiune. Lucrurile astea ți le-am mai explicat.

Fără îndoială, și Elsie o știa la rîndul ei. Privi cu atenție chipurile celor doi băieți ai ei. Stăteau acolo și ascultau discuția cu acel zîmbet

dezinteresat, ușor amuzat, pe care Elsie îl ura atât de mult și care însemna: „Pe noi nu ne poate surprinde nimic, căci noi nici nu ne sinchisim de asta, înțelegeți ?” Elsie văzuse întipărit pe chipul lor același zîmbet cînd se uitau la cele mai înfricoșătoare programe de televizor - la fel a fost și cînd, cu un an în urmă, ea le comunicase că bunicii lor, părinții lui Elsie, muriseră într-o coliziune de elicoptere deasupra localității Santa Fé. Se stricase ceva la sistemul radar al celorlalți, cum s-a constatat mai tîrziu. Coliziunile între elicoptere erau imposibile dacă sistemul radar era pus în funcțiune, chiar atunci, cînd un elicopter încerca să intre în mod intenționat în altul. Zîmbetul ăsta atotștiutor și indiferent pînă la cruzime era modul de a se proteja al lui Richard și Charles.

Cu patru sau cinci ani în urmă, Elsie și Jack întâmpinaseră la fiii lor greutățile mai mult sau mai puțin obișnuite: băieților nu le plăcea să citească și arătau pentru orice lucru doar un interes superficial; psihiatrul decretase atunci că suferă de semi-autism, amintise însă și ceva despre „apatie”, ceea ce lui Elsie îi plăcea să creadă că este cauza, căci concorda după părerea ei mai bine cu realitatea. A, da - greaca ! Reușise să învețe la universitate timp de un an limba greacă în ultimul an cînd mai fusese predată în America. Elsie își desprinsese privirea de la copii și întrebă :

— Ce ? spuse Elsie, deoarece Jack continua să turuie.

— Da, dragostea mea, dacă nu ascuți...

— Am ascultat.

— Am eliberat Golden Gate și America - în general întreaga lume - de spaima cutremurelor. Dacă ăia din partea cealaltă a lumii, mă refer la Italia și Japonia și ceilalți, ar avea parale să ne cumpere materialul...

*Da, Jack, da.* Însă Elsie nu o spuse. Cînd ea și Jack avuseseră douăzeci și unu de ani, nu vorbiseră așa. Pe atunci mai era încă vie speranța de a împărți totul cu toții - oricum, mulți dintre oameni nutriseră această dorință, nu numai „Zgobelii”, căroră le aparțineau pe atunci ea și Jack - „Zgobeli” erau o contragere a cuvintelor „zgomot” și „rebeli”. În prezent, America era împărțită în patru mari „state”, cel mai mare dintre ele fiind *Golden Gate* (întreaga Californie pînă sus, spre Canada) și nu aveau de împărțit nimic cu nimeni altcineva. Orașele cele mai mari deveniseră niște închisori nesupravegheate aparținînd săracilor și negrilor, iar New York și San Francisco erau adevărate insule, așa cum fuseseră Detroit și Philadelphia pe vremea bunicii lui Elsie.

— Și pomii, Jack... ai auzit tu ceva privitor la niște boli ale acestora ? Vorbeau astă-seară... și nu numai gruparea Patruzeci Și Nouă...

— Departamentul nostru pentru silvicultură nu a anunțat nimic, dragostea mea. Tu știi doar cum copiii ăștia tot timpul fac atîta caz despre porcăriile alea de cînd lumea; protecția naturii, poluarea mediului înconjurător și chestii de felul ăsta - vremurile nu s-au schimbat. Dacă *centralele noastre* nucleare sau testele ar prezenta cel mai mic pericol, atunci am înceta imediat cu ele. Este doar limpede. Avem pretutindeni suficiente rezerve acumulate în baterii.

Jack radia încredere și siguranță; chiar și obrajii lui aveau o culoare de un roz proaspăt, sănătos. Colaboratorii științifici din laboratorul său se duceau să înoate sau să joace tenis de câmp de trei ori săptămînal, în marea sală de sport a laboratorului.

Și astfel s-a liniștit Elsie. Jack își luase licența - în afară de fizică - și în seismologie și oceanografie. Ea studiasse științele sociale, iar examenul de licență îi apărea astăzi la fel de important ca un doctorat la tricotat.

În dimineața următoare - o dimineață frumoasă și însorită de octombrie - Elsie luă hotărîrea să se repeadă pînă la biblioteca de împrumut din Rainbow, care găsea la o depărtare de circa doisprezece kilometri. Nici nu apucase bine să se așeze în elicopterul ei, că și văzu coborînd lin din cer mai multe fițuici galbene de hîrtie. Coborî luă una de pe drumul pietruit.

*Bășici pe porni...*

*de la seva care se ridică în sus clocotind !*

*Vă simțiți afectați ?*

*Ocrotiți-vă pomii!*

*Ocrotiți Pămîntul!*

*Ocrotiți-vă pe voi înșivă !*

*Opriți testele nucleare !*

Restul era o repetare a datelor privitoare la data și locul următoarei adunări a grupării Patruzeci Și Nouă. Sevă care se ridică în sus clocotind - ce însemna asta ? Foaia era tipărită în condiții proaste, ca de obicei. Elsie se urcă din nou în elicopterul ei.

Nu era necesar ca Elsie să se ducă pînă la bibliotecă, deoarece putea comanda telefonic oricînd cărțile audio-video, iar acestea erau apoi livrate cu elicopterul. În Rainbow, fiecare casă avea un turn cu comandă radar pentru mărfurile care trebuiau să fie ridicate sau livrate. Lui Elsie însă îi făcea plăcere să privească masa mare și luminată pe care se înșirau noile titluri de cărți sau să se întâlnească aici cu o serie de cunoscuți, cu care să poată sta de vorbă în bibliotecă, la o ceașcă de cafea. Casa era o clădire violetă cu forma literelor RL, fiind însă alcătuită ca unul din fiarele de înfierat vite: era ușor reperabilă din văzduh. Elsie înapoie doi cilindri și luă alți trei, care cuprindeau întreaga operă a lui T. S. Eliot, inclusiv eseurile, un roman contemporan și o achiziție nouă (a avut noroc să pună mîna pe ea): lirică chinezească și rusească de dată recentă. Pe aceasta din urmă o puneă deseori, cînd trebăluia prin casă sau cînd lucra prin grădină. O parte din cilindri țineau opt ore. Același cilindru putea să fie pus și la televizor, iar atunci îl vedea pe recitator și o serie de scene care se petreceau în fundal, potrivite textului. În opinia lui Elsie, cilindrii aveau avantajul de a conține întotdeauna întreg textul original. În ziua de azi, cilindrii erau considerați clasici, greoi și demodați.

— Mulțumesc frumos, Gwyn, spuse Elsie femeii de dincolo de masă, cu toate că ea obținuse cilindrul printr-o simplă apăsare pe un buton. Ce liniște este astăzi de dimineață pe aici !

— Da, spuse Gwyn.

Avea în jur de patruzeci de ani, avea întipărită pe chip sănătatea și era strălucită în domeniul sportului.

Era neobișnuit ca Gwyn să nu zîmbească nici un pic și Elsie spuse :

— E ceva în neregulă ?

Gwyn păru pentru o clipă încurcată, apoi scutură din cap în semn că nu se întîmplase nimic și spuse:

— Nu, nu. Totul este în regulă, absolut sigur.

Poate că se întîmplase ceva în familia lui Gwyn, se gîndi Elsie. Un deces - poate unul din părinții ei, deoarece Gwyn nu era căsătorită. Elsie ieși, îndreptîndu-se spre elicopterul ei. Aproape că ajunsese la el, cînd privirea i se opri la înălțimea ochilor pe trunchiul unui copac. O ciupercă ciudată, își spuse ea. Era o umflătură albicioasă avînd o formă rotundă și o culoare roz pal la mijloc - ca un sîn de femeie, gîndi ea și își înăbuși chicotitul. Se întoarse spre elicopterul ei - și văzu o umflătură și mai mare pe un pom mai mare. O ciupercă. Desigur că asta era problema la care se refereau cei din gruparea Patruzeci Și Nouă. Nu părea să fie o problemă majoră. În Rainbow apăruseră cele mai ciudate micoze și tot le vindecaseră.

Rămăsese totuși o fărîmă de neliniște în sufletul ei, iar cînd ajunse acasă deschise televizorul și ascultă știrile, care sunau extrem de liniștitoare, ca de obicei; Elsie era tocmai pe cale să sune la firma Wiesbeliebt și să comande o nouă serie de meniuri mixte congelate, cînd crainicul care citea buletinul de știri începu să zîmbeas radios și spuse:

— Și acum urmează un anunț special. Vă rugăm să puneți cu nici un preț mîna pe pomii dumneavoastră pînă la noi indicații. Excrescențele cu un aspect ciudat nu sînt periculoase, dar *pot* să se extindă, iar unii trag din pur amuzament cu pușca pneumatică în ei apoi scormonesc în jurul locului ochit. Departamentul Silviculturii a luat lucrurile serios în mînă, oameni buni, nu există nici un motiv de îngrijorare. În decursul următoarelor douăzeci și patru de ore va veni un funcționar și la dumneavoastră să vadă care e situația; Aveți însă grijă să nu pună copiii mîna pe ei. E-n regulă, oameni buni ?

Un rînjel larg.

Lui Elsie nu-i prea plăcea asta. Anunțul provenea de la emițătorul local din Rainbow. Îl sună pe Jack, ceea ce făcea rareori în timpul lui de muncă.

— Ah, nu-ți face probleme, iubita mea ! Trebuie să vorbească și ei despre ceva.

Vocea lui Jack suna la fel de calmă ca întotdeauna.

Cînd Elsie privi însă cu atenție sortimentele amestecate provenite de la firma Wiesbeliebt, care sosiseră pe la ora trei, văzu că instalația de congelat comutase automat funcționarea de la consum de energie nucleară la consum pe baterii. Intervenise deci un caz de urgență.

Elsie se duse imediat la telefon și o chemă pe Jane Newcombe.

— Da... tu nu știi? spuse Jane. Probabil datorită faptului că la Jack totul este ultrasecret și nu îi este permis să dezvăluie nimic. Pomii împrăștiă o sevă extrem de ușor inflamabilă, Elsie! Ceva în genul fosforului sau a napalmului. Mai știi încă... napalmul ?

Da, Elsie îl știa.

— Ce înseamnă „împrăștiă” ?

— Formațiunile alea ca niște ciuperci explodează. Nici măcar nu-i vorba de o ciupercă, este mai degrabă ca un fel de cancer. Draga mea, dar lucrul ăsta este cunoscut de mult timp... adică, vreau să spun, de azi dimineață. Copiii nu au voie să umble acolo, spune-le-o copiilor tăi.

— Dar este vorba de o boală a pomilor sau de altceva ?

— Habar n-am. Ce mai contează cum i se spune ? Chiar tu spui de fiecare dată că nu se îmbunătățește nimic cu asta.

Jane încearcă să ridă.

— În orice caz, dacă aveți așa ceva pe pomii voștri, nu vă apropiați de ei, câteodată pur și simplu împușcă.

— Ca o pușcă ?

— Nu mai pot să vorbesc, fiindcă Tommy tocmai intră pe ușă și trebuie să aflu imediat dacă știe deja. E-n regulă ?

După ce închise telefonul, Elsie se duse la ușa din spate, ieși, după aceea o a doua ușă și un hol pînă la hangarul elicopterelor și la garajul de mașini. O luă apoi mai departe, pînă ajunse la drumul pe unde se intra la ei în curte. Își iubea pomii; plopii, stejarul tînăr, palmierii, cei doi pomi de ananas. Elsie avea grijă de grădină, îngrijea de trandafiri și urmărea ca totul să fie cum trebuie. Lui Jack nici că-i păsa de munca în grădină. Pășii de-a lungul drumului pietruit, care era lat, pînă la poarta de fier; acolo zăbovi pentru o clipă și își aruncă privirea la peisajul cu mici dealuri, la pămîntul gălbui dar roditor cu feluritele nuanțe de verde ale pomilor și - ceva mai departe ~ se vedea galben-oranjul slab al unei plantații de citrice. Divin, se gîndi ea. Și arăta sănătos, atît cît putea să vadă.

Se întoarse spre casă. Acum observă o pată rotundă de culoare albicioasă pe trunchiul subțire al stejarului! Această imagine îi dădu o înțepătură în inimă, ca și cînd ar fi descoperit o rană la unul dintre copiii ei. Cercul alb, aflat chiar în fața ei, părea să o acuze. Avea un diametru de circa șase centimetri, fiind mai mic decît cele două pe care le văzuse la biblioteca din Rainbow, însă era, fără putință de tăgadă, chiar ceea ce părea. Descoperi și zona de un roz pal de la mijloc.

O împușcătură - de pușcă sau de pistol - o făcu pe Elsie să se înfioare, sandalele ei bocăniră pe pietre și își dădu seama de ce tensiune este stăpînită. Familia Osbourne care le era vecină mai trăgea câteodată în talere. Vinatul era interzis în Rainbow. Auzi încă două împușcături venind dintr-altă direcție, de la o depărtare mai mare.

Sună telefonul. Elsie fugi în casă și apucă grăbită receptorul.

— Aici este Helen Ludlow de la Rainbow Academy spuse o voce tânără cu un timbru plăcut. Doamna Gifford ?... Voiam să vă comunic că Richard a suferit un mic accident. Nu, nu, nimic serios, sigur că nu, dar îl aducem acasă și asta o să fie mai târziu, deoarece acum îl mai... tratăm. Elicopterul lui îl aduce de asemenea cineva, ca să-l aibă la el acasă. Fratelui său, Charles, i s-a întâmplat nimic.

Elsie întrebă dacă era ceva în legătură cu pomii însă telefonul era deja mort. Domnișoara Ludlow era profesoara de istorie, după câte își aducea aminte Elsie. Acum se puteau auzi alte împușcături, unele foarte slab, de la mare depărtare. Elsie se duse din nou afară pentru a privi pata de pe stejar. Își imagina că o fi crescut în ultimele cinci minute. Marginea era plină de încrețiri ca cele ale pielii care a stat vreme îndelungată în apă - ca ceva care se va dilata nu peste mult timp. Pata părea să tremure când se apropie de stejar, Sau totul se petrecea în închipuirea ei ? Se hotărî să sune la Departamentul Silviculturii.

Legătura cu Departamentul Silviculturii era încontinuu ocupată. Spitalul ? Aveau să răspundă pe ocolite, poliția ? I se va spune probabil să se adreseze Departamentului Silviculturii. Deschise televizorul. Se difuza o operă de Mozart, pe alt canal se putea urmări o oră de limba spaniolă, apoi gimnastică, un curs de gătit; în sfârșit îi trecu prin minte să pună canalul 30, care transmitea non-stop știri. Crainicul relata despre primirea cordială făcută președintelui într-o capitală din Extremul Orient.

Elsie băgă de seamă că o cuprinde panica.

Luă o jachetă și se duse la elicopterul ei. De la înălțime va putea cel puțin să vadă ce se întâmplă.

Împușcăturile sporadice continuau.

Zbură în aceeași direcție ca și dimineța, spre centrul Rainbow-ului, către așa-numitul Forum, unde se aflau biblioteca, spitalul, primăria și sala de concerte. Pe străzi vedea acum neobișnuit de multe mașini, care se îndreptau toate spre marginea estică a Rainbow-ului. Arătau ca niște buburuze - unele aveau și capotele punctate -, dar, cu toate că erau mici, aveau o capacitate mai mare decât majoritatea elicopterelor, pentru cazul că intenționai să te muți. O mașină cu baterii electrice era de două persoane, însă în spate era loc din belșug pentru geamantane, lăzi și alte lucruri. Elsie zbură la o înălțime mai joasă, când se apropie de un grup de pomi. Vedea oameni cu puști, însă nu putea să înțeleagă ce vorbeau.

— Hei, nu te apropia așa de mult ! strigă unul dintre bărbați și flutură din mîini.

— Atenție, vibrații ! Plecați de aici ! urlă altul.

— Și asigurați-vă etanșeitătea, spuse primul.

Elsie văzu cum mai întâi doi pomi și imediat după aceea un al treilea se înmuiară cu repeziciune și apoi parcă se prăbușiră în interiorul lor - totul se petrecu în zece secunde ! Siluetele se destrămau.

Din nou se auziră împușcături.

Două „salvări” albe goneau într-o viteză nebună - erau mai rapide decât alte mașini, însă acționarea lor se baza tot pe baterii - spre zona cu pomi. Elsie decuplă acționarea „înainte” și rămase plutind deasupra regiunii. Se găsea acum deasupra altei zone a parcului, deasupra unor pomi din apropierea sălii de concerte,

— Plecați, vă rog ! strigă un om de vîrstă mijlocie care făcea semne cu un băț. Vibrații !

Purta uniforma de un verde închis a personalului silvic.

Elsie văzu apoi cum un jet alb venit de nicăieri îl țintește pe bărbat în față. Acesta țipă și căzu la pămînt, cu capul în mîini. Imediat, fără să se gîndească, Elsie coborî. Bărbatul căzuse pe un drum lat, deci ea putea să aterizeze. Coborî din elicopter și fugi pînă la el. Îl auzi gemînd.

— Sînteți...

Elsie încremeni. Obrazul lui ardea; se ridicau aburi și simți un miros de carne arsă și ceva aromat care semăna cu o rășină. Îi trase în mod instinctiv mîinile de pe chip. Și palmele îi ardeau.

— Puteți să mergeți... pînă la elicopter ?

Privi disperată în jurul ei, sperînd să găsească ajutor, căci bărbatul nu dădea nici un semn că încearcă să și ridice, și nu era sigură dacă o să-l poată căra pînă la elicopter și să-l transporte apoi la spital, care se găsea la o distanță de un kilometru. Asta i se întîmplase și lui Richard ?

Îl apucă pe bărbat de subsuori și începu să-l care spre elicopter, dar își dădu seama că acesta își pierduse cunoștința. Nu, murise. Ochii lui, deschiși, se dăduse peste cap, fiind de o culoare roz cu alb, afară de o semilună îngustă de culoare cenușie. Era cu adevărat mort? Se aplecă repede pentru a-i căuta pulsul la încheietura mîinii.

— Faceți bine și dispăreți de aici, că-i *periculos* !

Cuvintele astea le spusese un bărbat înalt, îmbrăcat într-o uniformă verde și cu cizme înalte, tot unul de la silvicultură: tînăr, mînios, cu o pușcă în mînă.

— Ce s-a întîmplat ?

— Împușcăm pomii, și nu poți ști niciodată pe ce parte „împușcă” ei. Luați-vă zborul de aici !

Elsie se uită în jurul ei, văzu mai mulți pomi înmuindu-se, auzi alte împușcături, iar apoi fugi spre elicopterul ei. I se părea că-i tremură pămîntul sub picioare, dar refuză s-o creadă. Tocmai văzuse murind un om, nu-i de mirare dacă acum își închipuia că pămîntul se cutremură. Cînd porni elicopterul, văzu cum un bărbat trase într- un pom ghemuindu-se în același timp, ca și cum s-ar fi ferit de un dușman viu. Un jet alb de sevă - sau de ceva asemănător - răbufni ca din pușcă dintr-o bășică spartă, numai că nu existau bășici de acest fel: jetul avea probabil forța unui furtun de grădină aflat la presiune maximă - era o răzbunare bine țintită a pomului.

Elicopterul se înalță, iar Elsie privi spectacolul ce se desfășura dedesubt. În grupul de pomi se legănau purtate de vînt cinci, șase coloane de fum subțiri. Focul putea să scape de sub control, se gîndi ea. Acolo jos, un om de-al Departamentului Silviculturii se furișa cu băgare de seamă printre pomii care se înmuiau și fumegau. Ținea o pușcă în mînă și încerca să găsească o nouă țintă. Un jet îl ținti din plin în piept și îl făcu să se prăbușească la pămînt; Elsie văzu cum își rupea jacheta de pe corp, cum începea să se ridice fum din materialul uniforme sale; după aceea trebui să-și consacre întreaga atenție pilotării elicopterului. Zbură spre casă cît putu de repede.

Apa din bazinul de înot se încrețea și se ridica aproape la fel de tare ca la un vînt puternic, și cu toate acestea abia dacă se putea simți vreo adiere. *Să-l chem încă o dată pe Jack*, își spuse Elsie. Cînd luă însă receptorul în mînă își dădu seama că forma numărul lui Jane Newcombe.

Nu răspundea nimeni, nici măcar după cel de-al zecelea apel. Poate că Jane era plecată la cumpărături. Însă un simțămînt mai puternic îi spuse lui Elsie: familia Newcombe fugise. Familia, formată din patru membri, poate că stătea acum în patru din mașinile pe care le văzuse părăsind azi dimineață Rainbow.

Era tocmai pe cale să mai pună o dată canalul 30, cînd auzi sunetul de clopoțel, care vestea că se pregătește aterizarea unui elicopter. Acesta era un semnal prietenesc: era declanșat de un vizitator, care apăsa pe un buton în elicopterul său. Probabil că era Richard, care se întorcea acasă, și Charles.

Un bărbat tînăr și nervos, îmbrăcat în alb, coborî din elicopterul mare al spitalului pe drumul de la intrare. Cele două elicoptere ale copiilor aterizară în hangar. Bărbatul tînăr îl avea pe Richard cu el, care purta un pansament ușor de jur împrejurul capului, însă era pe picioare și mergea ca de obicei.

— Nu nimic serios, doamnă Gifford... s-a ars puțin asta este tot. Pansamentul l-am făcut pentru ca totul să decurgă în siguranță... antiseptic, știți doar. Mîine puteți să i-l scoateți. E mai bine dacă ajunge acolo aerul... probabil.

— Cum s-a întîmplat... nu puteți să-mi spuneți ? insistă ea, deoarece tînărul se întorcea deja în grabă la elicopterul său, iar colegul acestuia venea în fugă de la hangar.

— Mai avem treabă, doamnă. Băiatul dumneavoastră este teafăr !

Richard și Charles aveau întipărit pe chip zîmbetul lor obișnuit. Elsie se stăpîni și spuse :

— Intrați, pentru numele lui Dumnezeu, în casă ! Ce s-a întîmplat, Richard ?

— A umblat la o bășică de la un pom, spuse Charles, cu o crosă de baseball. Tocmai aveam ora de sport, știi ? Dar nu aveam voie să punem mînă pe pomi.

Zîmbetul liniștit al lui Charles nu era complet lipsit de o bucurie

răutăcioasă.

— M-am ghemuit, însă băiatul din spatele meu... Richard încheie propoziția frecându-și palmele. Ăla a luat-o în plină față. Mort. A fost cu adevărat ca la televizor.

Vorbea pe, un ton serios, cum rareori îl auzise vorbind și anume atunci când îi plăcuse mult o emisiune la televizor.

— Cine era băiatul ? întrebă ea.

— Toate școlile o să se închidă ! spuse Charles. Începînd cu după-amiaza asta. Chestia aia din pom este ca un adevărat foc lichid, asta ar trebui să vezi măcar o dată, mamă !

Colțul gurii lui Richard continua să fie tras în sus.

— Te doare, Richard ? întrebă Elsie.

— Ar trebui să mă doară, dar m-au uns cu ceva deasupra, ca să nu mă doară.

— Pomii cutremură pămîntul, explică Charles. Seva cutremură rădăcinile... unul a spus la școală că o să fie cel mai mare cutremur care s-a înregistrat vreodată. Vorbise cu o patimă neobișnuită, însă acum îi apărură din nou zîmbetul palid și își lăsă cu un aer somnoros să-i cadă pleoapele pe jumătate pe ochii lipsiți de strălucire.

Elsie se întrebă dacă băieții nu și-au imaginat pur și simplu totul.

— Cine v-a povestit asta ?

— Ia te uită - tabloul de pe perete ! spuse Richard și rîse.

Cel mai greu dintre tablourile din salon atîrna oblic. În bucătărie se putea auzi clinchetul sticlei, iar Elsie se duse acolo pentru a vedea ce s-a întîmplat. O fructieră de sticlă plină cu portocale și mere alunecase de pe bufet și căzuse pe podea, care era confecționată din cărămizi de șamotă. Toate paharele se clătinau la marginile rafturilor, unele se ciocneau între ele, producînd un joc de sunete de clopot disonant; împinse paharele înapoi, cu toate că știa că este inutil și ridicol.

— Hei.... s-a întors șeful ! strigă Charles.

Jack intră în salon, arăta foarte palid, dar avea zîmbetul său obișnuit... aproape zîmbetul său obișnuit.

— Jack... începu Elsie.

— Este vorba de o disfuncționalitate a sevei rădăcinii, iubita mea, spuse Jack cu o voce liniștită al cărei timbru era grav. Încercăm să contracărăm acest fenomen, deci nu-ți face probleme.

— Știi că totul funcționează pe baterii... poate chiar de azi-dimineață ? întrebă Elsie.

Acum auzi din depărtări un *boom* slab și sec, iar imediat după aceea casa fu zguduită. O explozie subterană. Se auzi un scîrțîit în spatele ei: tabloul cu rama grea căzu, rupînd cîrligul din perete.

— Știu, spuse Jack. Nu mi s-a părut atât de important, de aceea nu ți-am spus nimic. Iar funcționarea pe baterii este o simplă măsură de siguranță. Am avut la dispoziție doar o săptămână ca să analizăm acest sindrom al sevei pomilor... prea puțin timp. O treabă ciudată. Oricum, nu am vrut să vorbim despre asta pentru ca să nu stîrnim frica opiniei publice.

— Așa... deci eu sînt opinia publică ?

— Iubita mea, noi facem tot ce este necesar. Ai încredere în mine, ai încredere în noi toți. Falia San Andreas nu a dat nici un semn. Doar pomii. Nu există nici un proces legic care să se afle în curs de desfășurare. De aceea este dificil să se efectueze o contraexplozie. Avem treabă.

Jack își privi fiii, ca și cînd prezența lor ar fi remarcat-o abia acum sau abia acum începuse să-l deranjeze.

— Ei, nu se poate, Ritchie...

— Da, spuse Elsie. A umblat la un pom. El...

Își dădu deodată seama că Jack se găsea într-un fel de stare de soc... un fel de transă. Nu observase pansamentul lui Richard pînă acum, și îl privi deodată pe Richard cu niște ochi care erau la fel de lipsiti de strălucire ca ai băiatului.

— N-ar trebui să plecăm de aici, Jack ? Toți pleacă nu-i așa ? Familia Newcombe a și plecat !

Întrebarea nu-l trezi pe Jack din starea de buimăceală, însă acesta începu să vorbească din nou. Se făceau bombardări periferice, ca să se canalizeze în altă direcție tensiunea, spuse el. Și ar trebui să bea toți patru un nescafe sau cacao în loc să mai zăbovească pe aici. Se auzi din nou un clinchet din bucătărie. Elsiei nu-i păsa de asta; se baza pe cuvintele soțului ei, în care-și punea nădejdea sau spera cel puțin să primească informații.

— Dar dacă bombele activează mai degrabă seva... și chiar Falia San Andreas ?

Băieții săreau rîzînd și țîpînd în living și puneau mîna pe obiectele de mobilier, care se cutremurau și începuseră să alunece.

— Pur și simplu tragem, și atunci se prăbușesc, și gata, spuse Jack. Avem costume armate cu azbest. Și asta de aici e unul din acelea, uite..., își puse o cască de protecție în cap și o privi pe Elsie prin geamurile de sticlă transparente.

— Ar trebui să fiu afară și să lupt. Trebuie să mă duc acum. Am vrut pur și simplu să văd cum vă merge. Haide să luăm mai întîi toate lucrurile, care, pot cădea de sus. Eu nu aș vrea să las casa noastră frumoasă în plata domnului, dar tu ?

Urcară scările. Toate tablourile stăteau oblic și, ceea ce era mai rău, la baie se spărsese o conductă, iar apa fierbinte curgea cu presiune în cadă. Elsie se clătina cînd casa se cutremură puternic sub ea.

*Trosc !*

Ea, Jack și copiii se uitară în sus și fața li se umplu de așchii ascuțite

din material plastic. O fisură, de cel puțin patru centimetri lățime, brăzda întreg tavanul din hol și dispărea după ușa unui dormitor.

— Nu pot să omoare într-o jumătate de oră pomii! spuse Elsie. Dacă tu crezi că toate astea vin de la pomi...

— Nu se întâmplă nimic, spuse Jack și dădu neîncrezător din mîna pe care o pusese de puține secunde într-o mînușă armată cu azbest.

*Zdronc!* Zgomotul ăsta venea din baie. Elsie văzu că lavoarul se desprinsese din soclu și căzuse.

— Jack... probabil că ăia ți-au ordonat să spui că nu se va întâmpla nimic.

Elsie speră că îi va spune în sfîrșit adevărul. Îi dăduseră oare un drog ?

Telefonul sună.

Elsie fugi pe scară pînă jos, mirată că telefonul mai funcționa.

Se auzeau pîrîituri pe linia telefonică, puternice și îngrozitoare.

— De unde vorbești ?

— De la marginea de est a Golden Gate-ului. Toți se grăbesc să fugă ! Sînt fericită că te-am prins la telefon... aproape toate legăturile sînt distruse. Elsie, vine un *cutremur* ! Jack trebuie să știe ! Unde e ?

— E aici. Ei încearcă să-l contracareze cu explozii, spune el.

— Dar Elsie, Golden Gate este...

Rsssss.

Acum legătura telefonică era moartă, cu adevărat moartă. Ce a vrut să spună... cumva „distrus” ? „Terminat” ? în orice clipă, se gîndea Elsie, casa putea să se ridice brusc și apoi să se facă țandări. O capcană fatală.

— *Jack* ! strigă ea urcînd scara.

Poate că tot mai căuta lucrurile care puteau să cadă. Îi auzea pe băieți exultînd de bucurie. Elsie își pierdu răbdarea sau nu mai putu să gîndească și deschise televizorul. Canalul 30 nu mai avea imagine și ea distinse doar o voce tulburată: „...nu se poate lupta de unul singur cu pomii. Repetăm următorul anunț: populația este chemată să părăsească Golden Gate pe cît posibil cu elicopterul, și anume imediat. Străzile sînt supraaglomerate...” Un gîfîit trădă panica de care era cuprins crainicul. „Trebuie să ne așteptăm în cel mai scurt răstimp la un cutremur de proporții neobișnuite. Repetăm: toată...” Scrișnete și miorlăitul reduseseră vocile la tăcere, ca și cînd Roata Mare ar fi ascuns turnul de emisie sau l-ar fi înjunghiat chiar pe crainic. De pe ecranul gol se înregistră o trosnitură înfundată... apoi nu se mai auzi nimic.

Elsie se întoarse și-l văzu pe Jack stînd în pragul salonului. Ascultase și el anunțul. Își scosese casca de protecție, iar chipul său era și mai palid decît înainte. Fiii lui stăteau lîngă el, unul cu pansamentul, celălalt fără, însă amîndoi aveau afișat pe chip zîmbetul acela incolor, amîndoi erau acum

calmi, numai picioarele care le aveau băgate în pantofii de sport le stăteau mai depărtate decât de obicei, ca să-și poată menține echilibrul în casa care se tot cutremura.

— Bine, acum haide să plecăm, spuse Jack. Să mergem la elicopter. Nu are nici un sens să luăm ceva cu noi. Și o să ținem tot timpul direcția Est, auzi Elsie ? Spre Est... chiar dacă acolo ar fi deșertul. O să fie și alții pe acolo. Alimente și alte lucruri o să le aducă ei... de undeva.

— Da, bine, spuse Elsie. Dar de ce nu mi-ai spus cu zile în urmă ? Ai știut.

— Haide, iubita mea, n-avem timp să ne certăm, spuse Jack. Haideti băieți, plecați, mă auziți ? Direct spre Est... mai întâi nu ne căutați, ci pur și simplu aterizați, acolo unde vedeți lume, o să ne găsim noi mai târziu. Vino, Elsie, să plecăm de aici !

Jack o luă la goană după băieți.

Un colț al casei se prăbuși și făcu praf televizorul și canapeaua. Elsie părăsi casa. În vuietul sirenelor și exploziilor îndepărtate nu putea să perceapă bîzîitul celor două elicoptere ale copiilor, însă le văzu luîndu-și zborul și pornind-o spre Est.

Elicopterul lui Jack se găsea pe drumul pietruit.

— Dă-i drumul, iubita mea, intră în cabină... l-am pornit pentru tine !

Un pom împușcă în el... unul dintre plop. Elsie văzu cum jetul alb îl lovește din plin în partea laterală a capului și îl trîntește la pămînt. Jack strigă. Încă o excrescență începu să tremure pe plop, atunci cînd Elsie fugi spre Jack; se aplecă imediat și merse mai departe în vîrfurile picioarelor. Puteau pomii să vadă cu un fel de radar?

Jack voia să spună ceva, însă jumătate din maxilarul său era ars. Muri, și ea nu putu să facă nimic. Fu secunde întregi ca și paralizată, strînse apoi din dinți și se uită în sus, ca și cum ar fi așteptat o putere salvatoare din ceruri. Văzu doar o mulțime de elicoptere, care toate zburau spre Est, la o altitudine neobișnuit de mare.

— Totul în regulă, doamnă ? Aveți un elicopter ? strigă o voce din spatele ei.

Elsie se uită prin preajmă și văzu deasupra ei un elicopter, de la care atîrna o scară de funie; purta lateral emblema furgonului grupării Patruzeci Și Nouă. Un tînăr, un adolescent o iscodea cu un zîmbet prietenos dar îngrijorat, de sus, de la locul pilotului.

— Da, mulțumesc, spuse Elsie. Tocmai eram pe cale să pornesc.

— Reușiți să vă descurcați cu el ? întrebă tînărul în grabă.

— E mort.

Băiatul dădu din cap.

— Trebuie să vă grăbiți, doamnă.

Și plecă.

Dinspre Nord răsună un bubuit ca al vîntului și trosnituri... și toate astea se apropiu din ce în ce mai mult. Explozii subterane ? Sau cutremurul ? Elsie văzu cum păduri imense și grădini se înclină în regiunea nordică. Elsie se apropie de poartă.

O crăpătură se căsca cu repeziciune spre ea, ca o făptură vie. Văzu pămîntul galben și maro, cam la o adîncime de treizeci de metri, în prăpastia care se deschidea din ce în ce mai lată, al cărei vîrf se deplasa înainte în salturi. Pămîntul din partea stîngă a crăpăturii fusese ridicat în sus, și acum se înclina la stînga. Crăpătura o coti acum la dreapta proprietății lor. Dacă o pornea acum în fugă spre elicopterul ei mai putea să scape... la limită. Dar nu voia să scape. Ceea ce trăia aici i se părea eroic și corect.

Îi trecu fulgerător prin minte un gînd despre Jack : *m-a tratat ca pe opinia publică, ca și cum aș fi fost doar...*

Elsie se întoarse spre stejar, stejarul ei tînăr și îndrăgit, care acuma bubuia și care își întoarse pieptul lui alb și încrețit spre ea, ca și cînd s-ar fi înarmat pentru a lansa jetul letal. Elsie nu scăpă din ochi punctul central de un roz pal. Trecură cîteva secunde, însă nu se produse nici o împușcătură.

Vuietul răsună acum ca izbirea unor valuri de stînci, iar Elsie știa: asta era scufundarea Golden Gate-ului în Oceanul Pacific. Și casa lor cu grădină cu tot dispărură. Elsie se prinse disperată de poarta ei, care era deja înclinată. La dreapta ei, stejarul împușcă seva lui de foc; boscheții din stînga luară încetul cu încetul foc. Elsie era bucuroasă că pomul mai apucase să împuște înainte de a se îneca.

Era corect așa, simțea Elsie. Era corect să pleci așa din lume, înfrîntă de pomi și de natură. Frumos din partea grupării Patruzeci Și Nouă, se gîndi ea, atunci cînd grilajul de fier începu să se miște violent în mîinile ei și o făcu să sîngereze... să mai arunce o privire prin Rainbow - o zonă pe care cei din gruparea Patruzeci Și Nouă o detestau, deoarece aici locuiau mulți oameni care lucrau la centralele nucleare - numai ca să vadă dacă ar mai putea să ajute pe cîte cineva.

Acum îi fluiera vîntul prin urechi și începu să cadă din ce în ce mai repede. O bucată de pămînt, mare cît putea ea să cuprindă cu privirea, cădea și nu se mai oprea din cădere - pentru pămînt era încet, dar pentru ea era repede - în apa de un albastru-închis a oceanului.